

Плаче, пада коло неї,
Розкрива, цілує
Мертві очі. »Подиви ся!...
Не чує, не чує!«
Лежить собі на пісочку,
Білі рученята
Розкидала; а за нею
Стара люта мати:
Очі вивело із лоба
Од страшної муки,
Втерєбила в пісок жовтий
Старі сині руки.
Довго плакав рибалонька:
»Нема в мене роду,
Нема долі на сім світі!
Ходім жити в воду!«
Підняв її, поцілував.
Хвиля застогнала,
Розкрила ся, закрила ся,
І сліду не стало...

З того часу ставок чистий
Заріс осокою;
Не купають ся дівчата,
Обходять горою;
Як угледять, то хрестять ся,
І зовуть заклитим.
Сумно, сумно кругом його...
А в ночі, дівчата,
Впливає з води мати,
Сяде по тім боці;
Страшна, синя, розхрістана,
І в мокрій сорочці,
Мовчки дивить ся на сей бік,
Рве на собі коси.
А тим часом синя хвиля
Ганнусю виносить.
Голісінька, стрепенеть-ся,
Сяде на пісочку.
І рибалка впливає,
Несе на сорочку
Баговіньня зеленого;